

Bir Gün İnsan...

Bir gün insan virgölü kaybetti.

O zaman zor cümlelerden korkar oldu ve basit ifadeler kullanmaya başladı.

Cümleleri basitleştince düşünceleri de basitleşti.

Bir başka gün ise ünlem işaretini kaybetti.

Alçak bir sesle ve ses tonunu değiştirmeden konuşmaya başladı.

Artık ne bir şeye kızıyor ne de bir şeye seviniyordu.

Bir süre sonra soru işaretini kaybetti ve soru sormaz oldu.

Hiçbir şey ama hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

Ne kâinat ne dünya ne de kendisi umurundaydı.

Birkaç sene sonra iki nokta üst üste işareti kaybetti ve davranış sebeplerini başkalarına açıklamaktan vazgeçti.

Ömrünün sonuna doğru elinde yalnız tırnak işareti kalmıştı.

Kendisine has tek bir düşüncesi yoktu.

Yalnız başkalarının düşüncelerini tekrarlıyordu.

Beş Top

"Hayatın havaya attığımız 5 topa oynanan oyun olduğunu düşünelim"

Bu toplar; işimiz, ailemiz, sağlığımız, dostluklarımız ve benliğimizdir.

Bu 5 top içinde bir tek işimiz lastik bir toptur. Düşürürsek zıplatabiliriz.

Ancak diğer 4 top camdan yapılmıştır.

Düşerse kırılır, yerine konulamazlar.

Bunu fark etmeli ve hayatımızı bu dengeye göre kurmalıyız.

Oysa hepimiz o ilk lastik topu tutabilmek uğruna diğerlerini kırıp dökmüyor muyuz? Kalbinize yakın bulduklarınızı çantada keklik sanmayın.

Sıkıca asılın onlara, tıpkı hayata asıldığınız gibi...

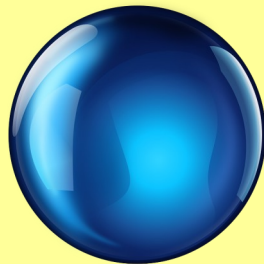
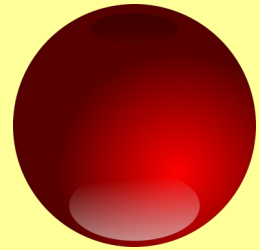
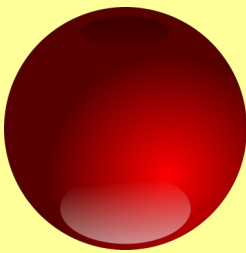
Çünkü onlarsız hayat da anlamsızdır.

Hayatı çok hızlı koşmayın, nereden geldiğinizi ve nereye gittiğinizi unutmayın. Hayatın bir yarış değil, her saniyesinin tadı çıkarılması gereken güzel bir yolculuk olduğunu aklınızdan çıkarmayın.

Dün tarih oldu...

Yarın bir sır...

Bugünün kıymetini bilin.

Zaman Öğretir

- YAŞ 5: Anne ve babamın birbirlerine bağırmalarının beni ne kadar korkuttuğunu öğrendim.
- YAŞ 7: Meşrubat içerken gülersem içtiğimin burnumdan gelebileceğini öğrendim.
- YAŞ 12: Her şeyin değerini anlamanın en iyi yolunun bir süre ondan yoksun kalmak olduğunu öğrendim.
- YAŞ 13: Annemle babamın birbirlerine saygı duymalarının beni mutlu ettiğini öğrendim.
- YAŞ 15: Bazen hayvanların kalbimi insanlardan daha fazla işittiğini öğrendim.
- YAŞ 18: İlk gençlik yıllarımda şaşkınlık, ıstırap ve beğeniden ibaret olduğunu öğrendim.
- YAŞ 24: Sevginin kalbimi kırabileceğini ama buna değer olduğunu öğrendim.
- YAŞ 33: Bir arkadaşı kaybetmenin en kestirme yolunun ona ödünç para vermek olduğunu öğrendim. Gerçek dostlukları paranın yıkmaması gerektiğini de.
- YAŞ 36: Önemli olanın başkalarının benim için ne düşündükleri değil, benim kendi hakkımda ne düşündüğüm olduğunu öğrendim.
- YAŞ 38: Eşimin beni hala sevdiğini, tabakta iki elma kaldığında küçüğünü almasından anlayabileceğimi öğrendim.
- YAŞ 41: Bir insanın kendine güvenmesinin, başarısını büyük oranda belirlediğini öğrendim.
- YAŞ 44: Annemin beni görmekten her seferinde sonsuz mutluluk duyduğunu öğrendim.
- YAŞ 46: Yalnızca minik bir kart göndererek birinin gönlünü aydınlayabileceğimi öğrendim.
- YAŞ 49: Herhangi bir işi yaptığımdan daha iyi yapmaya çalıştığımda, o işin yaratıcılığa dönüştüğünü öğrendim.
- YAŞ 50: Sevgi, evde üretilmemişse, başka yerde öğrenmenin çok güç olduğunu öğrendim.
- YAŞ 53: İnsanların bana, izin verdiğim biçimde davrandıklarını öğrendim.
- YAŞ 55: Küçük kararları aklımla, büyük kararları ise kalbimle almam gerektiğini öğrendim.
- YAŞ 64: Mutluluğun parfüm gibi olduğunu, kendime bulaştırmadan başkalarına mutluluk veremeyeceğimi öğrendim.
- YAŞ 70: İyi kalpli ve sevecen olmanın, mükemmel olmaktan daha iyi olduğunu öğrendim.
- YAŞ 82: Sancılar içinde kıvransam bile başkalarına yük olmamam gerektiğini öğrendim.
- YAŞ 90: Kiminle evleneceğin kararının hayatta verilen en önemli karar olduğunu öğrendim.
- YAŞ 95: Öğrenmem gereken daha pek çok şeyler olduğunu öğrendim.

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.

Çatlak Kova

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su götürebilirmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş. İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş. "Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum."

"Neden?" diye sormuş sucu. "Niye utanç duyuyorsun?". Kova cevap vermiş:

"Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdırdığım için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun." Sucu şöyle demiş:

"Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum." Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabancı çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

"Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ekdim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı."

Farkında mısınız hepimiz aslında çatlak kovalarız. Hiçbir şey ziyan edilmez. Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin. Kusurlarınızda gerçek gücünüzü bulduğunuzu bilerseniz eğer, siz de güzelliklere sebep olabilirsiniz.

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.

Çiçekler ve Takdir

Otobüste elinde bir demet çiçekle yaşlı bir adam oturmaktadır. Karşısında oturan genç kız yaşlı adamın çiçeklerine bakmaktadır. Yaşlı adamın otobüsten inme zamanı gelir. Birdenbire çiçekleri kızın kucağına bırakır. "Çiçekleri sevdiğinizi anladım." der. "Karım da size vermemi onayladı. Ona bu demeti çiçekleri seven birine verdiğimi söyleyeceğim." Kız çiçekleri kabul eder. Daha sonra otobüsten inip mezarlığa doğru ilerleyen yaşlı adamı gözleriyle takip eder.

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.